



TRƯỜNG XƯA

Người đi từ buổi ấy
Áo trắng dấu phai rồi
Tình cũ vẫn không với
Nghĩa xưa còn đọng lại

Bàn ghế còn dấu xưa
Guốc còn vang cửa lớp
Em còn giấc mộng xưa
Thầy còn nghe tiếng phấn

Ước vọng vẫn bay cao
Trường lớp vẫn ngọt ngào
Dù người đi mỗi ngã
Giữa muôn trùng trăng sao

Đời có lạc mấy vòng
Cũng gặp nhau chốn cũ
Bước thời gian có mau
Cũng còn nghe tiếng gọi

Trường xưa như vết khắc
Giữa thời gian nhiệm màu.

BỐN MƯƠI NĂM ĐỌNG LẠI NƠI ĐÂY

cho đêm Hội Ngộ trường xưa lần đầu tại hải ngoại 8-2-97

Đâu có ngờ gặp em đêm nay
Sân cỏ mượt rộn ràng tiếng dế
Mái ngói rêu phong cũng thành tuổi trẻ
Gốc cổ thụ bên nhà bỗng hoá thanh xuân.

Em mượt mà như thuở mười lăm
Thuở nữ sinh trâm cài lược giắt
Tôi cũng thấy mình chàng trai Đệ Nhất
Áo trắng quần xanh rộn rã sân trường.

Có chút gì như chút yêu thương
Còn sót lại nơi đây từ bốn mươi năm trước
Em thuở đó làm sao hiểu được
Em làm sao hiểu được tình yêu.

Nên tôi cứ làm người lẻo đẹo theo sau
Cứ ra vẻ thật thà đứng đắn
Em bước nhỏ chim khuyên liến thoắng
Có bao giờ em rảnh đọc tim tôi.

Nên hồn nhiên em cứ nói cười
Cứ chao lượn tung tăng cánh mỏng
Cứ theo gió theo mây vào những vùng trời cao rộng
Tôi vẫn thật thà nên để lạc đường bay.

Rồi bốn mươi năm đọng lại nơi đây
Tôi muốn đêm nay đêm dài thêm một chút
Để được nghe em nói cười như trước
Để bù trừ tôi đã mất bốn mươi năm.

TRẦN BANG THẠCH